

canal de la Manxa, l'havia acompanyat agrafada als continuats y casi bé sempre repetits sacrificis que li feia, va ser tot hù.

Don Damià Parera, solter, natural de Barcelona, va trobar una brillanta meretriu anglesa, en la mitja rialla de la qual, Venus mateixa, el seu esplendent soli hi tenia, y oblidantse de la populosa Londres, va anar a fer un dels seus acostumats sacrificis.

Si sumptuosa per demés era l'estada ont aquella meretriu hostatjava els seus hermosos àpats per la luxuria parroquiana, sumptuós era també'l desitg de Don Damià Parera, que al cel siga, persona entrada en anys, copiosament ben conservada y que no li venia mai d'un duro.

L'amor missatger que Venus envià per no tenirse de cuidar de tot ella mateixa, va fer el llit dels dos aimants y va ajudar al magnífic despullament de la senyora llogada.

Però Don Damià, que com es de creure no havia viatjat gaire, va tenir en aquells moments una inoportuna y estranya sorpresa: mentres ell oblidava el món, entre espasmòdiques ansies, la meretriu anglesa s'havia posat a llegir el diari.

III

La capsa de mistos suïssa

Els nevots y les nevodes de Don Sebastià Covanar, am l'alegria que solen dar els primers anys de la joventut, varen anar, un diumenge a la tarde, amb el permís, com es natural, dels seus pares, a regirar la calaixera de la cambra mortuoria y durant molts anys dormitori del opulent y solter difunt Don Sebastià Covanar y Petritxol, mort el dia tres del corrent a l'edat de 63 anys, havent rebut els Sants Sagraments y la Benedicció Apostòlica, segons confessió de la mateixa Vanguardia.

La cambra mortuoria del senyor Covanar, conservava tant la marca sagrada de la mort, com la macissa gracia am que cada nit a la una quarts de dugues de la mateixa, rebia al seu hoste, quan aquet, sortint del Liceu o d'altres llocs semblants, anava a reposar en el que havia de ser el seu llit funerari y que en aquells temps y en aquella hora era flonjo com un somni.

Els nevots y les escaientes nevodes, omplien sorollosament aquella cambra ont no més durant anys y panys s'hi havia sentit la molla del rellotge de butxaca, quan el senyor Covanar li donava corda.

Amb un respecte que per ser verídics calificarem de joiós, els nevots y les nevodes obriren el calaix de dalt de la pomposa calaixera, esplendorós com un aparador de can Carreras. Anells, rellotges, agulles, botons, perles, devassall d'or y plata, s'oferien a la curiositat juvenívola de nevots y nevodes, que escudrinyaven el calaix amb la deguda avidesa.

Una de les encisadores nevodes del difunt propietari, va trobar entre les preuades joies una capsa de mistos de lluída plata.

—Obrimla, obrimla,—varen dir aquells alegres y ditxosos minaires y al fer saltar la tapa, varen veure am la més natural de les sorpreses com una enginyosa molla de fabricació suïssa, se cuidava de fer moure una figura d'home y una de dòna que automàticament

verificaven un acte indescriptible, més apropòsit per ser relatat en una revista científica que en una revista satírica.

ARPOL

Model de programes

A Caldes de Malavella hi ha un cine, l'amo del qual deu ser molt bromista; si no, vegin el cartell:

«Sala Diorama.—Caldas de Malavella

Orden del programa

ESCOGIDAS PELICULAS

Nota: La Empresa se reserva el derecho de alterar el programa».

D'això se'n diu garantirse els interessos!

FILOSOFIA MANOLINA

—Vetaquí que ara queestic destronat, me trobo més tronat que mai.